№ 14 (2765) ■ Середа, 23 січня 2002 року ■ Ціна договірна

Голос України

Газета Верховної Ради України

Учора Голова Верховної Ради Іван Плющ, Президент України Леонід Кучма, Київський міський голова Олександр Омельченко, Перший віце-прем'єр-міністр Олег Дубина з нагоди Дня Соборності України поклали квіти до пам'ятника першому президенту Української Народної Республіки Михайлові Грушевському.

Фото Олександра СИНИЦІ (УНІАН).

ЦЬОГО ДНЯ

■ *1492 р. Уперше надруковано священну книгу євреїв «Тора» (П'ятикнижжя).* ■ *1681 р. Бахчисарайський договір між Москвою, Туреччиною та Кримським ханством, за яким, зокрема, Лівобережна Україна відходила до Росії.* ■ *1848 р. На Чернігівщині народився Богдан Ханенко, колекціонер-меценат, археолог.* ■ *1919 р. Розпочалося Хотинське селянське повстання проти румунських окупантів.* ■ *1934 р. Пуск Харківського турбогенераторного заводу.* ■ *1960 р. У Мюнхені помер український співак (тенор) Орест Руснак.*

Відкритий лист Президентові України Л. Д. КУЧМІ

Вельмишановний Леоніде Даниловичу!

Колектив редакції «Голосу України», газети, яку заснували і Ви, тоді народний депутат України, газети, яка не один раз і критикувала Вас — главу нашої держави — і яка прагне подавати на сторінках різні точки зору на життя нашого суспільства, цього разу звертається до Вас не з критикою і не з хвалебною статтею, а з проханням про захист.

Справа в тому, що голова Рахункової палати України В. К. Симоненко не вперше розповсюджує неправдиві відомості про редакцію газети «Голос України». Перший раз він це зробив більш як півроку тому в листі на ім'я Голови Верховної Ради, але редакція мала можливість вчасно навести свої аргументи, і лист В. К. Симоненка залишився без наслідків. Та після цього РП розповсюдила неправдиві відомості у своєму бюлетені № 14 і ось тепер — у листі голови РП на Ваше ім'я.

(Закінчення на 4-й стор.).

Австрійці остаточно «взяли» Раду Європи

Новим президентом Парламентської асамблеї Ради Європи обрано представника Австрії Пітера Шідера. Він замінив на цьому посту лорда Рассела-Джонстона, що вже відбув свої три роки. Тепер дві провідні посади в РЄ обіймають австрійці — генеральним секретарем Ради Європи є співвітчизник Шідера Вальтер Швіммер.

Досить імпульсивною манерою поведінки і зовнішністю Пітер Шідер дещо нагадує Микиту Хрущова. Він є палким прихильником парламентаризму. У своїй інавгураційній промові Шідер, зокрема, заявив: «По-перше, щоб модернізувати, демократизувати і стабілізувати міжнародні організації, їхній парламентський вимір має бути розвинений і зміцнений. Це в Раді Європі відстає. По-друге, щоб зміцнити право асамблеї виступати з усіх питань від імені представлених у ній національних парламентів, ми маємо переглянути наші контакти з ними, дати парламентам більше можливості впливати на нас. Ми маємо залучати їх краще і природніше в нашу повсякденну роботу».

(Закінчення на 7-й стор.).

ДИТЯЧІ МРІЇ В ДОРОСЛОМУ ІНТЕР'ЄРІ

Про все, що відбувалося протягом оцих трьох днів у житті 130 вихованців дитячих будинків та шкіл-інтернатів майже з усіх областей країни, не можна розповісти, не зловживаючи словом «уперше» та префіксом «най». Уперше талановиті діти-сироти та діти з багатодітних родин потрапили до столиці і взяли участь у першій соціальній акції «Берег надії — Крок до зірок».

(Закінчення на 2-й стор.).

Фото Сергія КОВАЛЬЧУКА.

Я вам пишу...

Не розгубитись у вакханалії

Безглуздо, дико, боляче... Для того, щоб підняти країну з колін і подолати кризу, для успішної роботи ми маємо все: матеріально-технічну та сировинну базу, високу фахову підготовку людей. Потрібна лишень величезна напружена праця всіх — від робітника до академіка. Замість того наші громадяни шукають роботу за кордоном, терплять там знущання. Що за держава? Чому так згубно керують нею?

«Голос України» — газета значного тиражу і довіри. Навчайте, розкривайте людям очі: як не розгубитися в оцій передвиборній вакханалії? Залучайте на сторінки газети ще більше авторів порядних, патріотичних.

Б. ПОГОРІЛИЙ.

Кривий Ріг.

Фотофакт

22 січня десять вантажних вагонів упало з причалу в Комишовій бухті Севастополя.

Після розвантаження металобрухту вантажний потяг вийшов з території порту. За ним було зачинено ворота. Потягу треба було подолати підйом. І тут відчепилося відразу 17 вагонів. Зійшовши з рейок, десять вагонів упало з причалу в море.

Фото Сергія СВІТЛИЦЬКОГО.

! У номер

Про нашу оперу подбали в Японії

Міністр економіки та з питань європейської інтеграції України Олександр Шлапак і Надзвичайний та Повноважний Посол Японії в Україні Хітоші Хонда підписали Договір у формі обміну нотами про надання урядом Японії гранту на суму 48 600 000 єн (близько 370 000 доларів США). На ці кошти придбають сучасне аудіообладнання й музичні інструменти для Національного академічного театру опери та балету імені Тараса Шевченка. Цей грант є частиною японської офіційної допомоги розвитку України.

Реалії

Обережно: грип і гепатит наступають!

Близько 10 тисяч мешканців Луганської області протягом минулого тижня захворіло на грип та гострі респіраторні вірусні інфекції.

У містах Красний Луч і Стаханов, а також Слов'яносербському районі захворюваність уже сягнула порога епідемії.

Крім того, за даними епідеміологів, за минулий тиждень в області на 14,3 відсотка, порівняно з аналогічним періодом 2001 року, зросла захворюваність на вірусні гепатити, **повідомляє «Інтерфакс-Україна».**

Виявлення крадіжок — справа прибуткова

ВАТ «Прикарпаттяобленерго» затвердило винагороду за сприяння у виявленні крадіжок електроенергії — у розмірі 15 відсотків від одержаного відшкодування. Населенням у Івано-Франківській області торік викрадено кіловатів на 60 мільйонів гривень.

Левову їх частку несанкціоновано споживають нелегальні міні-пилорами, виявити які складно. А тим часом через негоду без світла залишаються більш як 250 населених пунктів країни, **повідомляє «Інтерфакс-Україна».**

P. S. П'ятеро запоріжців підкорили найвищу гору Південної Америки — Аконкагуа

Дитячі мрії в дорослому інтер'єрі

(Початок на 1-й стор.).

А переможці відбіркових турів отримали можливість разом із вітчизняними артистами виступити на найбільшій сцені держави — в національному палаці «Україна». Хвилювалися, нервувалися — та співали й танцювали просто блискуче!

Але найважливішим для юних артистів став учорашній день, коли діти відвідали Верховну Раду. Й не лише як екскурсанти, а як справжні державотворці: депутатські крісла зайняли хлопчики й дівчатка п'яти—п'ятнадцяти років. А хто в дитинстві не мріяв дотягнутися до дорослого світу і, що найголовніше, бути почутим! Щоправда, організаторам акції довелося поставити невеличку тумбу-подіум під трибуною, щоб «молоді політики» дотягнулися до мікрофонів.

Звичайно, не всі, а лише найхоробріші, насмілилися піднятися на депутатську трибуну і від імені обділених долею маленьких громадян розказати про те, що турбує (перша ораторка, Тая Коваль, навіть розплакалася від хвилювання). Інші члени «дитячого парламенту» почувалися вже розкутіше і поставили кілька каверзних запитань заступникові Голови Верховної Ради Степанові Гавришу, який головував на цьому незвичному засіданні.

Докладніше про мрії дітей-сиріт читайте в одному з наступних номерів «Голосу України».

Юлія ПОТАПЕНКО.
Фото Сергія КОВАЛЬЧУКА.

Знімок на пам'ять: Степан Гавриш серед учасників акції «Берег надії»

Вибори–2002

Документи для реєстрації подано

В Україні провели свої з'їзди і затвердили партійні списки 11 політичних партій та 12 виборчих блоків. Останній термін висунення кандидатів у багатомандатному загальнодержавному окрузі та в мажоритарних округах — 25 січня. Отже, за попередніми даними, висунули кандидатів за партійними списками 30 партій і політичних блоків. Але для реєстрації кандидатів за партійним списком партія або блок мають внести грошовий заклад у сумі 255 тисяч гривень, які в разі, якщо партія не здолає 4-відсотковий бар'єр на виборах, перераховуються до Держбюджету.

На сьогодні до ЦВК подала свої заяви для реєстрації КПУ. Слідом за нею Компартія (оновлена), «Русский блок» та СПУ. ЦВК уже розглянула документи комуністів і зареєструвала частину кандидатів, занесених до списку. 73 члени КПУ отримали відмову в реєстрації. Але вони можуть повторно подати документи до Центральної виборчої комісії, врахувавши її зауваження.

«Русский блок» подав документи 18 січня, Компартія (оновлена) — 21 січня, СПУ — 22 січня. Правда, є деякі сумніви щодо реєстрації кандидатом у народні депутати Миколи Мельниченка за списками СПУ. Оскільки глава ЦВК Михайло Рябець вважає, що він не проживав на території України впродовж останніх п'яти років.

Згідно з календарним планом підготовки та проведення виборів народних депутатів, документи для реєстрації партійних списків мають передати до ЦВК не пізніше 29 січня. Рішення про реєстрацію члени ЦВК винесуть не пізніш як через п'ять днів, **повідомляє «Інтерфакс-Україна».**

Соціалісти звинувачують ЦВК у тенденційній позиції

Приводом для позавчорашньої прес-конференції соціалістів стала «тенденційна позиція ЦВК та її голови Михайла Рябця», яка, за спостереженням членів партії, «проявляється і в певних публічних висловлюваннях, і в конкретних діях». Лідер СПУ Олександр Мороз навів численні докази порушень п. Рябцем законодавчих норм, що стосуються організації та проведення виборчої кампанії. Насамперед багато запитань викликає затверджений ЦВК склад окружних виборчих комісій. Уважне вивчення переліку персоналій, які в ньому фігурують, дало підставу О. Морозу стверджувати: «Влада та її виконавець — ЦВК — зробили все можливе для того, аби підпорядкувати собі окружні комісії, як це було зроблено на попередніх виборах, і повністю використати адмінресурс».

Ще один з прикладів упередженого ставлення до опозиції — намагання не допустити реєстрації майора Мельниченка кандидатом у депутати. І хоча соціалістам зрозуміла причина: «Мельниченко володіє доказами причетності вищих посадових осіб до злочинної діяльності», — однак їх обурює вочевидь брутальне порушення законодавства з боку Центрвиборчкому.

Перелічивши всі порушення закону, О. Мороз висловив сподівання, що його викриття «трохи протверезять владу» і змусять її дотримуватися закону.

Людмила КОХАНЕЦЬ.
Фото Олександра СИНИЦІ (УНІАН).

Завжди готовий до теледебатів

Лідер Соціал-демократичної партії України (об'єднаної) Віктор Медведчук готовий зустрітися на теледебатах з усіма політичними лідерами та політиками. Про це, повідомляє «Інтерфакс-Україна», він заявив під час пресконференції в Києві.

Лідер СДПУ(о) висловив упевненість, що в передвиборних дебатах братимуть участь представники всіх політичних сил та їх лідери, нагадавши, що виборчий закон передбачає проведення дебатів після початку агітаційної кампанії, тобто з 9 лютого. В. Медведчук також висловив думку, що деякі телеканали «зацікавлені» у проведенні теледебатів. Зокрема, і телеканал «Інтер», і «1+1», й ICTV, і УТ-1 готуватимуть програми, в яких політики та експерти дискутуватимуть про передвиборні програми політичних партій і блоків. В. Медведчук підтвердив можливість участі в теледебатах і з лідером партії «Батьківщина» та виборчого блоку Юлією Тимошенко.

Відповідаючи на запитання журналістів щодо уряду Анатолія Кінаха, Віктор Медведчук зазначив, що подальша робота нинішнього уряду залежатиме від розкладу політичних сил після виборів 2002 року, від того, які політичні сили переможуть на виборах. На думку В. Медведчука, якщо на виборах переможуть ті політичні сили, котрі підтримують нинішній уряд, то Кабінет Міністрів під керівництвом А. Кінаха продовжуватиме роботу. При цьому лідер СДПУ(о) наголосив, що його партія підтримує уряд А. Кінаха і не має наміру змінювати свою позицію.

Ющенко має пріоритетні права на своє прізвище

Використання прізвища Віктора Ющенка у назві блоку Олександра Ржавського «За Ющенка» суперечить чинному законодавству. Про це заявив під час прес-конференції голова Молодіжної партії України Юрій Павленко.

Патентний повірений України Валерій Ситцевой переконаний, що за законами про авторське право та про захист прав на знаки для товарів і послуг лідер блоку «Наша Україна» вже з 6 липня 2001 року мав пріоритетні права на використання свого прізвища у назвах політичних об'єднань. Натомість подана 7 січня заявка Олександра Ржавського на реєстрацію блоку «За Ющенка» не може бути задоволена. Крім того, патентний повірений запевнив, що є й інші підстави у відмові реєстрації такого об'єднання. Адже за законом про захист прав на знаки для товарів та послуг О. Ржавський повинен мати письмову згоду В. Ющенка як відомого політика. «Такого документа немає, тому є усі підстави для притягнення О. Ржавського до кримінальної відповідальності», — переконаний він.

Члени МПУ також наголошували: незаконні спекуляції на прізвищах відомих політиків «вводять в оману виборців та порушують їх виборчі права». Тому звертатимуться до ЦВК з проханням не реєструвати такі політичні об'єднання.

Юлія ШЕЙКО.

Постанова Верховної Ради України

Про проведення "Дня Уряду України" з питання "Інформація Кабінету Міністрів України про виконання Закону України "Про статус і соціальний захист громадян, які постраждали внаслідок Чорнобильської катастрофи"

Верховна Рада України **постановляє:**

1. При формуванні порядку денного дев'ятої сесії Верховної Ради України передбачити проведення 12 лютого 2002 року "Дня Уряду України" з питання "Інформація Кабінету Міністрів України про виконання Закону України "Про статус і соціальний захист громадян, які постраждали внаслідок Чорнобильської катастрофи".

2. Рекомендувати Кабінету Міністрів України:

до 1 лютого 2002 року визначити доповідача із зазначеного питання;

підготувати і передати до Верховної Ради України довідкові матеріали про виконання Закону України "Про статус і соціальний захист громадян, які постраждали внаслідок Чорнобильської катастрофи", використання коштів Фонду для здійснення заходів щодо ліквідації наслідків Чорнобильської катастрофи та соціального захисту населення.

3. Комітету Верховної Ради України з питань екологічної політики, природокористування та ліквідації наслідків Чорнобильської катастрофи разом з іншими комітетами Верховної Ради України узагальнити пропозиції народних депутатів України та матеріали, які будуть подані Кабінетом Міністрів України, підготувати співдоповідь та проект Постанови Верховної Ради України із зазначеного питання.

4. Національній радіокомпанії України за участю Інформаційного управління Апарату Верховної Ради України забезпечити пряму трансляцію "Дня Уряду України" 12 лютого 2002 року на першому каналі Українського радіо.

5. Управлінню справами Верховної Ради України виділити кошти у сумі 35000,0 гривень для забезпечення проведення "Дня Уряду України" друкованою інформаційною та довідковою продукцією.

Голова Верховної Ради України І.ПЛЮЩ.

м.Київ,
10 січня 2002 року.
№ 2913-III.

Думки з приводу

Спростували твердження скептиків

Петро ПОРОШЕНКО, голова фракції «Солідарність»:

— Можна бути задоволеним роботою 8-ї сесії Верховної Ради. Парламентарії спростували твердження багатьох скептиків про неспроможність вищого законодавчого органу ухвалити бюджет напередодні виборів, а також порозумітися щодо Митного кодексу та закону про вибори народних депутатів. На жаль, Верховній Раді не вдалося ухвалити Податковий кодекс. Водночас, запропонований документ не демонстрував лібералізації податкової системи та спрощення системи оподаткування.

Мої прогнози щодо результативності роботи дев'ятої сесії ВР певною мірою скептичні. Більшість депутатів активно займатиметься виборчими перегонами. Виборча кампанія буде надзвичайно складна, бо більшість учасників є авторитетними політиками, які презентують парламент і повинні звітувати про свою діяльність перед виборцями. Дев'ята сесія Верховної Ради — найкращий час для звіту, тому серйозні політичні рішення навряд чи будуть прийняті депутатами. У результаті з деяких депутатів буде знято довічний «вирок» перебування у Верховній Раді.

Кандидати поки що в СІЗО

Вибори-2002

Список політичної партії «Українська національна асамблея» очолили голова правління фонду «Нашим нащадкам» Микола Карлюк, безробітний Едуард Коваленко, голова виконавчого комітету УНА Юрій Тима, безробітний Руслан Зайченко та заступник директора приватного підприємства «ТДТ» Олег Марчук. Далі йдуть члени проводу Сергій Чумак і Сергій Супрун, лідер Київської міської організації УНА Ігор Мазур, лідер Львівської обласної організації партії Іван Марчук і секретар виконавчого комітету асамблеї Михайло Гументик. Таке рішення ухвалили 343 делегати з'їзду УНА, який відбувся нещодавно в Києві.

Р. Зайченко та І. Мазур нині перебувають у СІЗО за обвинуваченням в організації масових заворушень 9 березня 2001 року, **повідомляє «Інтерфакс-Україна».**

Рішення суду «дещо дивне». І навіть «неприродне»

У вчорашньому номері «ГУ» ми розповіли, що Печерський місцевий суд Києва видав індульгенцію лідерові опозиційного «Блоку Юлії Тимошенко» на поїздки загальнодержавним округом. Він виніс рішення, яким зобов'язує ГПУ припинити дію її ж постанови про надання екс-віце-прем'єрові «почесного» статусу невиїзної обвинувачуваної. Крім того, нагадаю, заборонено проведення будь-яких процесуальних дій проти Ю. Тимошенко.

Ще не встигла лідер БЮТу ступити на львівську бруківку (саме зі столиці Галичини починаються її маршрути українськими землями), як Генпрокуратура оскаржила рішення Печерського суду в міському Апеляційному суді Києва. Оскаржила з простої причини. Як обґрунтував її в інтерв'ю журналістам заступник Генпрокурора, а заодно «куратор слідства» у «справі Тимошенко» Микола Обіход, це рішення «дещо дивне, вперше зустрічається в судовій, слідчій та іншій юридичній практиці». І... «видається неприродним».

Справді, Печерський суд останнім часом демонструє «прецеденти», які в нашій «природній» юридичній практиці видаються дивними. Цікаво, чи захоче прилучитися до переліку «неприродних рішень» апеляційна інстанція. Залежно від її вердикту ГПУ оцінюватиме статус Юлії Тимошенко: невиїзна чи вільна для спілкування з виборцями за межами стольних вулиць.

Людмила КОХАНЕЦЬ.

До відома народних депутатів України!

Шановні народні депутати України!

Друге засідання секції «Політичні партії України» Всеукраїнського депутатського клубу народних депутатів України у Верховній Раді України, відбудеться 25 січня 2002 року з 9.30 до 13.50 у Кобзарській світлиці за адресою: Київ, палац мистецтв «Український дім», 3-й поверх (вул. Хрещатик, 2).

Рада Всеукраїнського депутатського клубу народних депутатів України «Парламент».

Кримські татари вибори не бойкотуватимуть

Таке рішення ухвалила друга позачергова сесія четвертого курултаю кримськотатарського народу, присвячена виборам до рад усіх рівнів.

Нинішня кампанія, як наголосив голова Меджлісу Мустафа Джемілєв, буде складною і не завжди чесною. Найбільше уваги на з'їзді приділили виборам до ВР АРК. Під час добору кандидатур до неї кримські татари керуються рекомендаціями місцевих меджлісів. На курултаї затверджено 3 кандидатури на посади міських голів і понад 50 — у депутати ВР автономії.

З приводу виборчої кампанії до ВР України делегати з'їзду прийняли звернення, в якому закликали всіх кримських татар підтримати блок «Наша Україна», бо до нього увійшов їх давній і традиційний союзник — НРУ. Та й ідеологічно і за персоналіями цей блок найближче до засад, які сповідує кримськотатарський національний рух. За пропорційною системою до списку блоку «Наша Україна» включено голову Меджлісу Мустафу Джемілєва і його першого заступника Рефата Чубарова під номерами 28 і 60 відповідно. По мажоритарних округах Меджліс визначив ще 8 кандидатур. Однак, як зазначив Мустафа Джемілєв, на мажоритарку особливих сподівань не покладається: надто великі округи, а ймовірність обрання в них кримських татар дуже мала.

Віктор ХОМЕНКО.

Крим

Плата за навчання буде фіксована

Коментар

19 січня Верховна Рада України схвалила в цілому закон «Про вищу освіту». За словами голови парламентського Комітету з питань науки та освіти Ігоря Юхновського, «цей документ є ґрунтовним законом, який врегульовує всі питання, пов'язані з вищою освітою».

«Відповідно до закону, вузи мають встановлювати фіксовану плату на весь період навчання. У разі, якщо студент платить посеместрово, враховується офіційний процент інфляції, — наголосив народний депутат. — Починаючи з 2003 року, на перший курс вузів має набиратися не менш як 50% студентів за державним замовленням, тобто тих, які навчатимуться за рахунок держави».

І. Юхновський також відзначив, що новий закон впроваджує студентське самоврядування. Дається чітке визначення, з чого складається вуз: з факультетів, кафедр та бібліотеки. Визначено правила вибору декана факультету, ректора університету. Згідно з правилами, ректором не може бути людина, старша 65 років. Вищим навчальним закладам III, IV ступенів акредитації надано широку автономію щодо місцевих органів влади, вузи повністю непідзвітні їм. Встановлено фінансову незалежність вузів: вони можуть мати свої рахунки, брати кредити тощо.

Експеримент

На Харківщині за підтримки британців розпочато міліцейський експеримент

Інформатор, заявляючи в міліцію про злочин, який готується чи вже скоєно, залишається анонімом. Йому повідомляють номер інформації, що надійшла від нього. Якщо завдяки їй працівники міліції виходять на правильний шлях і злочину вдається запобігти чи розкрити його, на добровільних помічників міліції за сприяння органам правопорядку очікує винагорода.

Це україно-британський проект, головне завдання якого — подолати недовіру населення до міліції і налагодити взаємодію між органами правопорядку і громадянами. Ініціатором його проведення в Україні став Національний університет внутрішніх справ після вивчення досвіду британського Центру імені лорда Скармана і проведення соціологічного дослідження у двох районах Харкова і Харківської області. Керівники підрозділів органів внутрішніх справ дійшли висновку, що українська програма «Зупини злочинця!» буде не менш ефективною, ніж англійська ініціатива.

Микола КОСИЙ.

Харків.

Пішов із життя Іван КАРАБИЦЬ

На 58-му році життя помер видатний український композитор, народний артист України, професор Національної музичної академії ім. П. Чайковського, голова журі конкурсу молодих піаністів пам'яті Володимира Горовиця Іван Карабиць.

Панахида відбудеться в приміщенні консерваторії у Києві сьогодні з 11.00 до 13.00.

Колектив національного палацу «Україна» глибоко сумує з приводу непоправного горя — передчасної смерті народного артиста України композитора

Івана Федоровича КАРАБИЦЯ,

чий яскравий талант вписав не одну золоту сторінку в музичну скарбницю нашої держави.

Вічна і світла пам'ять талановитому композиторові, педагогу, добрій і щедрій людині.

Новинка

Джерельна вода з-під крана

В Євпаторії в Національній дитячій оздоровниці запрацювала перша в Криму установка ультрафіолетового знезараження води. Під час її презентації нідерландська фірма «Берзон», яка виготовила унікальну очисну установку, заявила, що зобов'язується вмонтувати ще один аналог новинки в гідровузол селища Новоозерне. Шість мультивольтових ламп, кожна з яких має власний блок живлення, за годину так просвічують чотири тисячі кубометрів питної води, що знищують в ній всі хвороботворні мікроби, **повідомляє наш власний кореспондент Віктор ХОМЕНКО.**

Вісті з Полтавщини

Фотофакт

Керівники Полтавської облдержадміністрації відвідали місцевий завод газорозрядних ламп, який знову почав випускати продукцію, забезпечивши роботою більш як тисячу полтавців.

Фото Павла ЗДОРОВИЛА (Укрінформ).

Наш меланж вводить Захід у раж

Технічне переозброєння флагмана вітчизняних текстильників ВАТ «Демітекс» дало змогу значно збільшити асортимент продукції, довівши її якість до світових стандартів. Це розширило і ринок збуту. Нині тисячі тонн полтавського прядива з бавовни, лавсану, пану, седлону (суміш бавовни і лавсану, особливо модний меланж) купують, окрім Білорусі та Росії, Англія, Бельгія, Німеччина, Румунія та інші країни. Із введенням в дію нової виробничої лінії збільшиться випуск прядива у 1,5 разу. Торік його було вироблено 3150 тонн.

А свій покупець дрімає

У новий рік ВАТ «Полтавамаш» увійшло без боргів із зарплати, що переслідували підприємство останні три роки. Погасити їх допомогли замовлення з Казахстану і Росії. Зацікавленість продукцією полтавців не випадкова. Гарантія якості, асортимент, в якому торік з'явилося 20 нових найменувань (техніки з переробки птиці, грунтообробної, а також запчастини до іноземних бурякозбиральних комбайнів), зацікавлюють нових споживачів. Шкода, що не українських. Наш ринок поки що дрімає.

Тепло подала толока

Кілька років мешканці одного із житлових масивів селища Нова Галещина Козельщинського району потерпали без тепла і побутових зручностей — котельня збанкрутілої біофабрики залишилася без пари. «Голос України», до речі, писав про поневіряння людей. Днями тут стала до ладу нова котельня, яка обігріватиме 300 квартир. Зводили й облаштовували джерело тепла толокою — посильний внесок зробили територіальна громада, влада і депутати.

Палала школа, палала

На попелище прийшли після канікул учні та вчителі Пустовійтівської загальноосвітньої школи Глобинського району: все, що могло згоріти, згоріло. Школа була розміщена в пристосованому глинобитному будинку з дерев'яними конструкціями, спорудженому ще в 20-ті роки минулого століття, і короткого замикання в електромережі вистачило, щоб храм науки спалахнув, мов свічка. Сторож проспав, а вогнеборці прибули, коли рятувати вже було нічого. Відтак 170 учнів разом зі своїми педагогами залишилися серед зими без даху над головою.

Учнів за парти посадили... митники

Двадцять парт, сорок стільців, а ще солодощі, музичні інструменти, одяг, спортивний інвентар одержали вихованці Михайлівської допоміжної школи-інтернату, що в Диканському районі, з рук начальника полтавської митниці Анатолія Педешка та почесного голови благодійного фонду підтримки дітей-сиріт Полтавщини Віри Кукоби.

Полтавські митники не вперше «дають добро» на подібні акції і завозять щедрі «багажі» дітям-сиротам, інвалідам, людям похилого віку. Можливо, це тому, що їхній начальник розпочинав свою трудову біографію учителем школи-інтернату для дітей-сиріт.

Добірку підготував Григорій ГРИНЬ.

Відкритий лист Президентові України Л. Д. КУЧМІ

(Початок на 1-й стор.).

А суть у тому, що фахівці РП зробили дивний висновок: редакції газети «Голос України» не існує від самого 1990 року. І на цьому будують свої безпідставні звинувачення про незаконно отримані держбюджетні кошти, плутають власне газету і її редакцію, кидають тінь на компетентність працівників Мінфіну, Держказначейства, управління справами Верховної Ради.

До якої ж тоді редакції, до речі, звертався зі своїми статтями і сам пан В. К. Симоненко — свого часу народний депутат, перший віце-прем'єр, а тепер голова РП, — пропонуючи свої труди «Голосу України»? До неіснуючої?

Та за такими фантазіями стоять речі і значно серйозніші. Бо якщо уявити, що редакції «ГУ» з 1990 року не було, то й не було не лише законного фінансування, а й офіційної, легітимної публікації багатьох законодавчих актів напередодні і в перший період незалежності України, актів, які відіграли важливу роль і набирали чинності з дня опублікування. І їх дія, з дня публікації у «Голосі України» і аж до пізніших публікацій у «Відомостях Верховної Ради», за версією РП, є незаконною. Адже певний час «Голос України» був єдиним виданням, публікація в якому відповідних актів була офіційною і оперативною. Саме тому ми й просимо Вас, вельмишановний Леоніде Даниловичу, відповідним чином поставитися до звинувачень на адресу редакції.

Чого чекав цей пан півроку після перевірки його підлеглими нашої редакції, перш ніж звернутися до Вас? Виборчої кампанії до Верховної Ради, щоб своїм листом кинути тінь на Мінфін і зупинити фінансування газети парламенту, яка надає слово різним політичним силам, тим самим фактично припинити вихід газети у світ під час виборів, а Вас дезінформувати як гаранта дотримання Конституції, а отже, і забезпечення права громадян на інформацію? Запитань виникає багато. Ми переконані, що Ваша відповідь на писання В. К. Симоненка буде справедливою.

З повагою
творчий колектив редакції газети «Голос України».

Голові Рахункової палати закон не писаний?
або Відповідь інформатору

У «Голосі України» за 17 січня ц. р. публікацією під заголовком «Рахункову палату треба запросити до суду» редакція змушена була реагувати на неправдиві відомості, які Рахункова палата розповсюдила у випуску № 14 свого бюлетеня.

Суть справи: Рахункова палата з лютого по травень минулого року перевіряла редакцію газети «Голос України» і, не знайшовши порушень в отриманні і витратах бюджетних коштів (позабюджетні, тобто отримані від передплатників і рекламодавців — поза компетенцією РП), не придумала нічого кращого, як проголосити редакцію «Голосу України» неіснуючою. А отже, за незаконною логікою РП, редакція незаконно протягом 1995—2000 рр. (термін, що перевірявся) отримувала бюджетні кошти. Абсурдність твердження РП про неіснування редакції «ГУ» доведено видатними правознавцями. Але керівництво РП і знати не хоче законодавства про ЗМІ і продовжує свою гру.

Оскільки Верховна Рада не прореагувала на безпідставні звинувачення на адресу редакції «Голосу України», бо мала можливість ознайомитися з позицією редакції, то керівник РП В. К. Симоненко півроку думав і додумався-таки.

Як нещодавно стало відомо редакції, пан В. К. Симоненко та його колеги, які плутають поняття газета й редакція і щиро вважають газету «ГУ» утвореною Постановою Президії ВР, а не Постановою Верховної Ради, але водночас так само щиро вважають Верховну Раду України засновником редакції, так от ці оригінальні знавці законодавства про ЗМІ і сміливі його трактувальники в особі свого керівника, голови РП В. К. Симоненка, 26 грудня 2001 року потурбували своїм листом Президента України Л. Д. Кучму.

Наведу цього листа повністю (орфографія і пунктуація — за оригіналом).

«26.12.2001 № 02-1681

Президенту України Кучмі Л. Д.

Про результати перевірки фінансово-господарської діяльності редакції газети «Голос України» за 1995—2000 роки

Вельмишановний Леоніде Даниловичу!

Рахунковою палатою України на виконання звернення заступника Голови Верховної Ради України Гавриша С. Б. проведена перевірка фінансово-господарської діяльності редакції газети «Голос України» за 1995—2000 роки. Перевіркою встановлено, що виробничі, майнові та фінансові відносини між засновником газети «Голос України» — Верховною Радою України та редакцією газети з дня утворення останньої, тобто, з 1991 року до часу перевірки, залишалися неврегульованими. Незважаючи на те, що згідно з вимогами чинного законодавства стосунки між редакцією газети і Верховною Радою України повинні здійснюватися на договірних засадах, **такі договори за час існування редакції газети не укладалися, що призвело до втрати контролю за використанням редакцією газети коштів Державного бюджету України.**

В порушення вимог ст. 8 Закону України «Про підприємництво» **редакція газети до грудня 1999 року не була зареєстрована в органах виконавчої влади як суб'єкт підприємницької діяльності в Україні, внаслідок чого була юридично неправоздатною.** Це означає, що вона не набула права юридичної особи, тому не мала права займатися господарською діяльністю, мати відокремлене майно та набувати від свого імені майнових і особистих немайнових прав (ст. 26 Цивільного Кодексу України). Незважаючи на це, керівники редакції відкрили рахунки в установах банків, на які безпідставно перераховувалися кошти, у тому числі, й Державного бюджету України, та здійснювали господарську діяльність з метою отримання прибутку.

Внаслідок порушення вимог чинного законодавства головним редактором Правденком С. М., заступником Голови Радянської державної районної адміністрації м. Києва Артамоновим 0.0., за відсутності належного контролю з боку Управління справами Верховної Ради України і Фонду державного майна України за використанням майна, що знаходиться у загальнодержавній власності, в грудні 1999 року **редакцію газети незаконно перереєстровано з організації з загальнодержавною формою власності на колективне підприємство. Це, фактично, призвело до привласнення і безконтрольного використання нею загальнодержавного майна,** у тому числі й будинку № 4 по вул. Нестерова в м. Києві, первісна балансова вартість якого складає 695,7 тис. гри. (за даними редакції значилася по обліку в сумі 5,7 тис. гривень).

Відсутність контролю за діяльністю редакції газети з боку Управління справами Верховної Ради України, як уповноваженого органу засновника друкованого засобу масової інформації з питань його матеріально-технічного забезпечення, призвели до низки порушень при використанні коштів Державного бюджету України. Протягом 1995—2000 років редакцією не затверджувалися кошториси доходів і видатків, як це передбачалося діючим на той час Законом України «Про бюджетну систему України». У той же час, Управління справами Верховної Ради України та Мінфін незаконно виділили і профінансували з Державного бюджету України витрати редакції у сумі 21 905,42 тис. гривень, у тому числі і витрати, які не могли включатися у собівартість продукції (соціальні, святкування, видача кредитів тощо). Незважаючи на відсутність у редакції, як суб'єкта підприємницької діяльності, на початок кожного року джерел фінансування таких витрат, тільки за 2000 рік на вказані цілі витрачено 181,3 тис. гривень.

У 2000 році редакція не врахувала у власному доході частину надходжень у сумі 866,8 тис. гривень, які отримала за рахунок підвищення цін на підписку та рекламу. З урахуванням усіх факторів, за цей період редакція одержала чистий прибуток у сумі 782,1 тис. гри., практично, за рахунок незаконно отриманих бюджетних коштів. Крім того, на незаконне здешевлення підписної ціни з бюджету витрачено 1206,6 тис. гривень. **Таким чином, прямі втрати бюджету у 2000 році при фінансуванні редакції склали 1988,7 тис. гривень. Аналогічно, у 1999 році, внаслідок незаконного застосування пільгових цін на передплату надлишково витрачено з бюджету 797,2 тис. гривень.**

Через відсутність обліку використання полос за напрямками, що друкувалися газетою (реклама, програма телебачення, матеріали, що відносяться до діяльності Верховної Ради України та Уряду, публікації журналістів), **редакцією тільки за 2000 рік безпідставно переплачено гонорарів на суму 34,7 тис. гривень.**

Впродовж 2000 року щомісячно реалізовувалося тільки близько 50 відсотків примірників газет, переданих на розповсюдження вроздріб ДП «Преса», а решта списувалося в макулатуру. Однак, незважаючи на це, корективи щодо зменшення тиражу, переданого на розповсюдження в роздріб, не вносились. **В результаті, тільки за 2000 рік списано 285,9 тис. примірників на суму 36,9 тис. гривень.**

В порушення вимог чинного законодавства щодо порядку надання в оренду державного майна редакція газети незаконно передавала в оренду приміщення в нежитловому будинку загальнодержавної форми власності, безпідставно отримуючи на свій рахунок всю суму сплачуваної орендарями плати. **Тільки в 1998—2000 роках редакцією передавалось в оренду майже чверть від загальної робочої площі будинку (280—300 кв. м. із 1147 кв. м.).**

В порушення вимог Законів України «Про лізинг», «Про оподаткування прибутку підприємств» та постанови Кабінету Міністрів України від 16.06.98 № 913 редакція газети 25.02.98 уклала договір лізингу з редакцією газети 'Голос України-Тиждень» на передачу в платне користування з правом викупу на умовах фінансового лізингу комп'ютерне та інше обладнання, **внаслідок чого редакцією втрачено доходів на суму 14,5 тис. гривень, які їй профінансовані за рахунок бюджетних коштів.**

Колишній головний редактор газети «Голос України» Правденко С. М. наказом № 115 від 27.10.98 «Про організацію управління редакцією газети «Голос України» склав з себе повноваження головного редактора (на період виконання депутатських повноважень) і залишив за собою право здійснення виключно творчих функцій на безоплатній основі, призначивши себе на неіснуючу в штатному розписі посаду головного редактора з творчих питань з правом підписання поточних номерів газети «Голос України». **Разом з тим, редакцією за 2000 рік Правденку С. М. незаконно нараховано і виплачено 1000 грн. премій та 2520 гри. матеріальної допомоги. Про результати перевірки поінформовано Верховну Раду України.**

Надсилається в порядку інформації.

З повагою
Голова В. К. Симоненко».

Завдання, яке поставив собі пан голова, зрозуміле: облити брудом, а там хай доводить «колишній головний редактор» (це В. Симоненко мене вже звільнив), що він — не верблюд. І самовпевнено намагається дезінформувати Президента, розповсюджує неправдиві відомості. Всі геть некомпетентні: Верховна Рада, її управління справами, Мінфін, Держказначейство — тільки В. К. Симоненко на всю державу спец. Угледів. Що саме?

Отже, відповіді по пунктах епістоли В. К. Симоненка.

Перша неправда пана Валентина. Про договірні стосунки між Верховною Радою і редакцією «Голосу України». Пан Симоненко ніяк не втямить, що договірні стосунки мають різні форми. З боку ВР — закон, постанови, розпорядження, в яких містяться завдання для редакції висвітлювати роботу ВР, надавати квоти фракціям, комітетам, друкувати тексти законів, інші офіційні матеріали і за це — відповідний рядок у Держбюджеті країни із зазначенням суми. Редакція виконує завдання і звітує. І про те, як витрачено бюджетні й позабюджетні кошти — щоквартально, і як працювала газета у творчому плані — щорічно. Про кошти — перед бухгалтерією управління ВР. Про творчу роботу — перед Головою ВР або сесією згідно з регламентом. Отож чого хоче досягти пан Валентин, стверджуючи протилежне?

Друга неправда. «Редакція газети до грудня 1999 року була юридично неправоздатною». Тобто не була юридичною особою і не мала права на господарську діяльність і т. п. Те, що у Постанові Президії ВР від 3.08.1990 р. записано «Редакція самостійна в господарсько-видавничій діяльності», те, що в статуті редакції газети, затвердженому Постановою Президії ВР 18.03.1991 р., записано: «редакція діє на підставі цього Статуту, є юридичною особою, має рахунки в установах банків», пана Симоненка не стосується. Як не стосується і те, що провідні юристи України, до яких звернулася редакція, проаналізували документи і зробили висновок: редакція утворена як юридична особа і правоздатна з 1990 року. (Див. докладніше «ГУ» від 17.01.2002 р.).

Пан голова РП цього не хоче чути. Бо на чому ж тоді йому будувати звинувачення, що «керівники редакції відкрили рахунки в установах банків, на які безпідставно перераховувалися кошти»? Щоб таке твердити, йому саме й треба не помічати ні постанов Президії ВР, ні Верховної Ради загалом. І хоч ти йому що, хоч які постанови чи закони не цитуй, а він своєї. І на рівні отакої компетентності пише главі держави!

І саме на таких твердженнях, на впертому небаченні документів і постанов обгрунтовує свою третю неправду: «редакції незаконно виділили у 1995—2000 роках 21 905,42 тис. гривень». Тобто з незаконного твердження про те, що редакції не було, випливає так само незаконний висновок В. Симоненка: всі кошти з Держбюджету їй виділяли незаконно. Бо ще й кошториси доходів і видатків не затверджувалися. Нічого собі фантазія. Натомість і редакція була і є, і кошториси належним чином готувалися і т. п.

А майно редакції — комп'ютери, столи, вся техніка тощо — придбано за позабюджетні кошти. Всі 11 років весь технічний, технологічний і соціальний розвиток редакції здійснюється за позабюджетні кошти. Інакше Верховній Раді довелося б удвічі більше вкладати у свою газету або не мати її. І відповідні видатки на соціальний розвиток редакції дозволені. За рахунок позабюджетних коштів. Так воно і є.

Наступна, п'ята вже неправда, — про неврахування 866,8 тис. грн. у доході редакції у 2000 році.

Довго шукав, що це ми не врахували — не знайшов. Все враховано. До копієчки. І не було «практично... незаконно отриманих бюджетних» у 2000-му, а було недоотримання двох мільйонів гривень, передбачених Держбюджетом у 1998 році, і газета мусила брати папір у борг у Держрезерві і два роки потім ледве зводила кінці з кінцями. Оцього пан Симоненко не побачив. Природу такої сліпоти довго й досліджувати не треба. Надто вона ясна.

А тут ще й шоста неправда Симоненка про «незаконне здешевлення підписної» (пан мали на увазі передплатної — пробачимо панові) ціни. Тобто від загальної передплатної ціни відняв пільгову (для «чорнобильців», ветеранів Великої Вітчизняної і т. д.), різницю перемножив на кількість передплатників і трактує це як збитки. Хоч ти йому що. І скільки йому та його знавцям не доводили, що таке трактування — дурниця, вони знов-таки не чули.

Пільгова передплата, про це кожна редакція знає — основа передплатної кампанії. Ви називаєте одну ціну основною, трохи меншу, ближчу до матеріальних можливостей громадян України, — називаєте пільговою. І до них — повага, і передплата зростає. Та так, що до двох мільйонів гривень на рік редакція має від тих громадян. А не було б цього, то геть мізерним став би позабюджетний рахунок редакції, практично на 70 відсотків меншим. Бо за так званою основною ціною передплачують переважно лише юридичні особи. Та, за логікою В. Симоненка, геть пільгову і натомість що? Просити додатково з держбюджету? Отож. До того ж передплатна політика — компетенція самої редакції. З дозволу Верховної Ради. Та інакше й бути не може.

Про безпідставні, в розумінні В. Симоненка, гонорари я краще промовчу. Бо гонорари в «Голосі України» настільки скромні, що й говорити нема про що. А продаж газети вроздріб — то прорив до ширшого кола ймовірних передплатників. Кожна редакція йде на це і повертає своє (у нашому випадку десятикратно) за рахунок збільшення передплатників.

Доводиться лише констатувати: славні перевіряльники не враховують ні законодавства про ЗМІ, ні специфіки газетної діяльності.

І в оренду (о, жах!) ми передавали 5—6 кімнат і шмат коридору знаєте кому? «Урядовому кур'єру» — газеті центральних органів виконавчої влади. За комунальними розцінками. Бо в неї тоді було сутужно з приміщеннями. То що ми мали — відмовити колегам? Досить того, що різні гілки влади чубляться між собою. Між журналістами переважно інші стосунки. Був і експеримент з тижневиком. На жаль, київська міська влада хоч і стала його співзасновником, але не змогла підтримувати. А було б зовсім непогано, почавши зі столиці, видавати в регіонах місцеві часописи від «Голосу України». Та експеримент, здається, спочив... Будемо шукати інші шляхи, щоб не стояти на місці.

Окремо доводжу до пана Симоненка, що я не «колишній головний редактор», бо мене призначено Верховною Радою. Але у зв'язку з обранням народним депутатом України на цей час головний редактор — лише з творчих питань. Що Конституцією не заборонено. І скромна винагорода за 2000 р. за те, що займаюся газетою таки творчо, дбаю за неї, вичитую, що встигаю, даю певні теми, напрями, залучаю рекламодавців тощо, — цілком законна. Але я готовий віддати всі ті аж 3520 гривень, чесно зароблених мною за 2000 рік у редакції «Голосу України», за одне-однісіньке: щоб фахівці Мінфіну, Держказначейства і Держкомпреси дозволили записати на диктофон усе, що вони думають про лист пана В. Симоненка та рівень його компетентності.

У підсумку наведу цифри за 1995—2000 р. р. За цей період редакція законно отримала з держбюджету 21 905,42 тис. гривень (склали рахівники їх докупи таки правильно, лише потрактували, як їм заманулося). Але за цей же період редакція не отримала з передбачених держбюджетами згаданих років ще 4061,9 тисячі гривень.

Крім того, колектив «Голосу України» за цей час заробив у передплатників та рекламодавців і вклав у забезпечення виходу газети у світ і розвиток редакції 21 526,3 тисячі гривень. Чим вельми істотно допоміг Верховній Раді утримувати видання.

Господи, що ще треба роз'яснити, аби пан В. К. Симоненко і його колеги не забирали час у глави держави?

Сергій ПРАВДЕНКО.

Шість неправд Великого Перевіряльника

Смерть під воротами

Актуально

Хлопчик помер майже раптово. Радість від забитого на футбольному полі гола навічно сховалася в допитливих і розумних оченятах. Він їх уже не розплющив. Маленькому воротареві намагався вдихнути життя вчитель фізкультури, але було вже пізно. Надто пізно. Важкі металеві ворота, падаючи на землю, поховали під собою невинну дитячу душу. Чому загинув п'ятикласник Володя Сокирко з Долини?

— У вівторок, 11 вересня, як завжди, зранку ми відправили Володю до школи, — розповідає мама хлопчика Оксана Сокирко. — Був веселий, життєрадісний, усміхався до нас з чоловіком, до своєї трирічної сестрички Христинки. Перед дев'ятою годиною подзвонили зі школи і сказали, щоб ми їхали до лікарні: на Володю ворота впали. Чого лише не передумали в дорозі!..

Сльози, які не висихають в її сумних очах, не дають говорити. Розмову продовжує батько загиблого.

— Нашого синочка привезли до лікарні неживого. Уявіть, в якому ми були стані. Ми так тішилися Володею, так берегли, доглядали... Ну чому, скажіть, чому маленьких дітей повели на футбольне поле, де грають дорослі?

— Нам дитину вже ніхто не поверне, — каже Оксана. — Ми це розуміємо. Але хочемо, щоб люди, так чи інакше причетні до смерті, усвідомили свою провину. Ми хочемо вберегти інших дітей від смерті. Школа, до якої я відправила свого сина, має відповідати за те, що сталося...

Хваляться там євроремонтом, а впорядкувати шкільний стадіон ніяк не спроможуться. Там є ворота, закопані в землю, тобто такі, що не падають і не вбивають дітей. Якби діти грали у футбол на шкільному полі, то мій син, упевнена, був би живий.

Директор школи Григорій Василюк у розмові зі мною обійшов цю тему, сказав лише, що на шкільному стадіоні мокро. Школа не має грошей, щоб осушувати поле.

Про цей стадіон точиться безліч розмов. На власні очі побачила, що в нього немає господаря. Не так уже й складно, мабуть, розрівняти купини, і спочатку хоча б прокопати неглибокі канави для стоку дощових вод. Зате тут справді безпечно грати у футбол, волейбол, гандбол: ворота, інше спортивне обладнання встановлено надійно.

Але школа пішла шляхом найменшого опору — поруч стадіон «Нафтовик», де тренується однойменна футбольна команда. На запасному полі й трапилося це нещастя.

Мене прикро вразив майданчик, розташований поблизу чудового футбольного поля. На ньому було значно мокріше, ніж на шкільному стадіоні. Правда, не мав бур'янів і горбів.

Це — поле, на якому, кажуть, каміння росте.

Футболісти «Нафтовика», відпрацьовуючи різноманітні тренерські завдання, пересувають невеликі ворота вздовж і впоперек поля. І ніхто не хапається за перекладину, бо кожен знає, що ворота падають. Дають собі раду й тоді, коли металева всетаки конструкція не витримує удару м'яча. Міцні руки, сильні плечі — не те що тендітне тіло п'ятикласника.

До місця, де загинув Володя, ми йшли з учителем фізкультури Володимиром Лудчаком, за плечима якого 24 роки педагогічної праці.

— У п'ятикласників першим уроком була фізкультура. Ми пішли на запасне поле стадіону «Нафтовик», зробили розминку, — розповідає вчитель. — Потім хлопці почали грати у футбол. Володя стояв на воротах і пропустив гол. Діти ввійшли в азарт. На 4-й хвилині гри команди зрівняли рахунок. Володя в цю мить, як розповідають (я стояв спиною до нього), з радості повернувся обличчям до воріт, схопився руками за перекладину і почав гойдатися... Ворота впали.

...У Долині переносні ворота розміром два на три метри (вони насправді гандбольні, але використовують їх і під час гри у міні-футбол) покалічили не одну дитину. Після уроків та у вихідні на запасному полі «Нафтовика» бігає за м'ячем багато дітвори.

У серпні дев'ятикласник четвертої школи стояв на цих воротах, і вони теж упали на нього. Лише одному Богу відомо, як він залишився живий.

— Коли Женя після першого вересня прийшов до школи, ми його не впізнали: йому саме зняли скоби. І діти, і вчителі думали, що це новий учень, — розповідає класний керівник Лідія Фукс. — Хлопець з багатодітної сім'ї, грошей немає, а йому потрібні лікування, пластична операція...

Родина загиблого п'ятикласника, багато людей, з якими доводилося розмовляти, не сприймають заспокійливих виправдань, які можна чути від окремих учителів шостої школи. Мовляв, так мало статися, на тому стадіоні всі займаються — і нічого, це звичайний нещасний випадок, таких в Україні чимало.

За їхньою логікою, хотіли як краще, а вийшло, як завжди: згори «відфутболили» рекомендації щодо уроку футболу, а там, унизу, хоч трава не рости...

Оксана РОВЕНЧАК.

Івано-Франківська область.

Колаж Євгенії ВАСИЛЬЧЕНКО.

P. S. Обставини загибелі хлопчика вивчала Долинська міжрайонна прокуратура. Слідчий Роман Павлів відмовив у порушенні кримінальної справи у зв'язку з відсутністю події злочину. Батьки, звісно, не погоджуються з таким вердиктом. Вони вважають, що слідчий, а також спеціальна відомча комісія розслідували справу поверхово, упереджено. До того ж, ніхто ні зі школи, ні з відділу освіти навіть не висловив їм співчуття. Досі вони не отримали офіційної відповіді ні від прокуратури, ні від відомчої комісії. Хтось пустив вітром вислів, мовляв, «сталася казус» (?!). На жаль, я почула його, хоч як дивно, і від Романа Павліва...

Володимир і Оксана Сокирки написали скарги до Міністерства освіти й науки та до Уповноваженого Верховної Ради з прав людини Ніни Карпачової. У міністерстві мовчать вже два місяці, тоді як Ніна Карпачова зреагувала миттєво. За її проханням матеріали справи витребувала обласна прокуратура. І раптом, коли минуло чотири місяці з дня смерті хлопчика, директор школи терміново почав шукати зустрічі з батьком колишнього п'ятикласника. «Тепер я не бажаю бачити його, — сказав Володимир Сокирко. — Нехай Бог буде йому суддею, як і всім іншим, через кого загинув наш син, а також тим, кому нині дуже хочеться звалити вину на жертву...»

Лижна наука — від ялинки до чайника

Репортаж

Співвітчизник, який поважає себе, традиційно відпочиває влітку в Криму, а взимку — в Карпатах. Нинішнього сезону на гірськолижному українському курорті в Славському (Львівська область) виявилося чимало героїв бородатого анекдоту про шанувальників снігового відпочинку, тих, хто не полюбляє теплу горілку і надто засмаглих жінок, і тому змушений брати відпустку взимку.

Одразу уточню: «гірськолижним курортом» це селище міського типу з п'ятитисячним населенням з точки зору євростандартів назвати важко. Сервіс тут наш. Починаючи з ущерблених (у прямому та переносному розумінні) доріг та закінчуючи громадським харчуванням. У центральному і шикарному за місцевими мірками ресторані «Максим» перший рядок меню вражає столичними цінами. І місця у цьому закладі, схоже, для обраних...

— Для вас у нас буде задорого, — почули ми у відповідь на своє просте запитання: «Чи не можна поїсти чогось гарячого?» Мабуть, у цьому ресторані платоспроможність клієнта оцінюють за одягом...

Утім, цієї пори в Славському всі відпочивальники ходять в уніформі — лижних костюмах і з лижами навперевагу. «Профі» котять їх поперед себе, устромивши одну лижу в чобіт, що прикріплений до іншої, — щось на кшталт самоката.

Ранок у селищі починається зі дзвону дзвіниці місцевої церкви, яка ще донедавна була православна, а нині її перепрофільовано на греко-католицьку. Парафіяни цієї церкви завітали до нашого готелю поколядувати на Різдво. Маю визнати, я, міська жителька, з'ясувалося, анічогісінько не знаю про традиції Коляди.

Чоловіки і жінки, чесно відспівавши належні того вечора пісні, почали збирати за свою виставу данину. Не цукерками і ковбасою, як заведено у нас, в урбанізованому полісі, а грошима. При цьому кожний «внесок» записували до окремого зошита. Процес прийняття грошових знаків на церковний «депозит» супроводжувався коментарями про те, хто скільки дав. Такі розмови, мабуть, мали б розщедрити того, хто дає, щоб не бути гіршими за інших слухачів різдвяного концерту.

(Закінчення на 8-й стор.).

Репортер

Чарівний голос сопілки

Грай, сопілко, грай,
До гурту збирай
Тих, кому мистецтво не байдуже,
Бо в усі часи
Відчуття краси
Для життя нам необхідно дуже.

Ці слова мені прочитала Людмила Машталер, тендітна жіночка з міста, оповитого легендами, — Кам'янця-Подільського. Вона давно кохається в поезії і музиці. Разом із братом Павлом грає в народному оркестрі сопілкарів місцевого навчально-виробничого підприємства Українського товариства сліпих.

Обділила доля цих людей, але об'єднала любов'ю до мистецтва. Музиканти чують вдячні оплески залу і щиро радіють їм, та не бачать, на жаль, облич захоплених їхньою грою слухачів.

Оркестром «Фольклор» уже 20 років опікується заслужений працівник культури України Анатолій Твердохліб. Під його орудою виступають 20 сопілкарів, у їх числі і директор підприємства Микола Бессараб, умілий господарник, неабиякий музика.

Хоч колективу незабаром виповниться 40 років, не полишають його ветерани Михайло Хіль, Олександр Левковець, Іван Нетяга, Федір Павлюк. Вони взорують за приклад новачкам, які поповнюють гурт.

До репертуару, та й інструментів, в Анатолія Твердохліба особливе ставлення. Він невтомно визбирує у розсипах народних мелодій твори, аранжує їх, пише власні.

Та не лише фольклор входить до концертних програм «Фольклору». Сліпі музиканти із запальним вогником грають музику Петра Чайковського, Йоганна Штрауса, Йоганнеса Брамса.

Згадав про інструменти. Всі оригінальні, виконані за кресленнями художнього керівника оркестру. До цієї непростої справи долучив свій талант місцевий умілець Петро Цинкалов. Найменші сопілки мають довжину 40 сантиметрів, найбільші сягають ледь не трьох метрів. Названі вони за висотою звука — прима, альт, тенор («директорська» сопілка), баритон, півбас, бас та контрабас. На велетнях грають кремезні чоловіки Микола Бенько, згаданий старожил Олександр Левковець і його тезко Стасюк.

Кам'янець-подільські сопілкарі об'їздили всю Правобережну Україну, побували в Росії, Польщі. Скрізь — успіх, бо його гарантовано невтомним відшліфуванням техніки володіння інструментом і любов'ю до розкрилля народного мелосу, до слухацької аудиторії.

Чи все безхмарно й спокійно в житті оркестрантів?

— Не один чиновницький поріг довелось оббити, поки знайшов якесь порозуміння, — розповідає Микола Бессараб. Між іншим, до мізерної пенсії він додає сопілкарям по півставки як працівникам підприємства. — Значно полегшало, коли з ініціативи голови Хмельницького обласного правління УТОСу Лариси Кирикіщук почала діяти регіональна програма соціального захисту інвалідів по зору.

Тему розмови продовжив Анатолій Твердохліб:

— Сумно, коли тебе часто оточують сліпці по духу. Хіба їм близькі і зрозумілі наші проблеми? Першу скрипку має взяти в руки держава. Тоді і питання, наприклад, пошиття сценічного одягу, коштів на виїзди з концертами будуть зняті.

Після одного з концертів у столиці цікавлюся думкою фахівця. Ось що говорить народний артист України Дмитро Мухарський:

— Без жодного сумніву стверджую: цей колектив — унікальний. Навряд чи в Європі знайдеться йому подібний. А те, що оркестр існує так довго, набув високого професіонального рівня, свідчить: він потрібен не лишень самим музикантам, а, головно, слухачам. Це я вам кажу як режисер-постановник багатьох концертів на головній сцені країни — Національного палацу «Україна».

Враження пересічного слухача. Будівельник київської фірми «Затишний дім» Сергій Шаповалов:

— Зворушений виступом кам'янець-подільських сопілкарів. Слово честі, від їхньої гри на душі стало затишніше.

Процитую ще раз Людмилу Машталер:

Грай, сопілко, грай
Про подільський край,
Про людей прекрасних та хороших,
Про матір й отця,
Про щирі серця.
Для душі зіграй, не задля грошей.

У чарівних голосах сопілок «Фольклору» вчувається пульс щедрих на добро сердець.

Георгій МІРОШНИК.

Хто на день народження, а хто — в оперу...

Шахи. Москва. Чемпіонат світу за версією ФІДЕ. Фінальний поєдинок.

Хоча в Москві й не відчувається особливого ажіотажу стосовно цього матчу (в місті я не побачив жодної афіші), але фіналістам — українським гросмейстерам Василеві Іванчуку і Руслану Пономарьову — гріх скаржитися на неувагу до них з боку глядачів.

Як розповів керівник прес-служби чемпіонату, авторитетний фахівець Олександр Рошаль, порожніх місць у конгрес-холі готелю «Метрополь» під час перших партій не було.

Утім, я і сам мав нагоду пересвідчитися у правдивості цієї інформації, завітавши до залу, де триває боротьба за світову шахову корону. О 16.00, коли головні дійові особи потисли один одному руки, всі 350 місць було заповнено. До речі, вхід сюди безплатний. Щоправда, крім уболівальників-фахівців зустрічається чимало дилетантів. Вони приходять, щоб просто подивитися на престижне дійство.

А загалом разом з тими, хто збирається в холі біля моніторів, із спеціалістами, журналістами, що перебувають у прес-центрі, за матчем щоразу одночасно спостерігають майже 500 осіб. Серед пишучої братії переважна більшість — представники ЗМІ Росії та України. І лише куценька групка іноземців здалеку: по одному репортерові з Великої Британії, США та Індії.

Вас, либонь, цікавить і те, як поводяться учасники. Іванчук, як зазвичай, — спокійний і зосереджений. Здається, що його думки літають десь далеко. А от його юний опонент, мов досвідчений боксер, раз у раз кидає на суперника пронизливі погляди. Але це, так би мовити, для проформи. Руслан щиро поважає свого досвідченого і старшого суперника. Інакше, як Василю Михайловичу, до нього не звертається.

У четвертій партії 32-річний львів'янин отримав перевагу у два пішаки. І, як зізнався після гри Пономарьов, якоїсь миті він «поплив». Але, зосередившись, вирулив із піке. І все закінчилося миром на 50-му ходу. Це була третя нічия поспіль. Рахунок матчу — 2,5:1,5 на користь Пономарьова.

У неділю учасники відпочивали. За словами Іванчука, тайм-аут був на користь Пономарьова. Руслан, у свою чергу, заявив, що «відгул» був дуже доречний. Адже 20 січня його тренерові, відомому гросмейстерові Геннадію Кузьміну виповнилося 56 років. От і відсвяткували цей день народження у рамках дозволеного.

Львів'янин у неділю відвідав Большой театр, де насолоджувався оперою «Пікова дама». А в понеділок претенденти знову сіли за шахівницю, щоб продовжити суперечку у п'ятій партії.

І знову — сенсація: Пономарьов здобув другу перемогу в матчі і збільшив розрив у рахунку — 3,5:1,5!

Іванчук, який грав чорними, спершу діяв активно і мав відчутну перевагу в центрі та на ферзевому фланзі. Але знову припустився прикрих помилок на рівному місці, і прохідний пішак — уже в Пономарьова. У цейтноті львів'янин усе-таки мав можливість врятувати ситуацію. Однак знову помилився, і на 64-му ходу арбітр зафіксував перемогу краматорця. Тепер для загальної перемоги Пономарьову у трьох партіях, що залишилися, достатньо здобути очко.

Віктор БРАНИЦЬКИЙ
(з Москви).

Дипломатія на футбольному полі

Турніри

У столиці пройшов міжнародний турнір з міні-футболу на Кубок Київського міського голови, в якому взяли участь понад двадцять команд.

Точніше, проходить, оскільки фінальні ігри відбудуться цієї неділі у столичному палаці спорту. Ініціатива проведення такого змагання належить Генеральній дирекції з обслуговування іноземних представництв, Федерації футболу Києва та Головному управлінню з фізичної культури і спорту Київської міськдержадміністрації.

З двох підгруп, які виступали практично одночасно в різних столичних спортзалах, вибирали двох фіналістів.

Особливої пікантності дійству додавало й те, що змагалися команди посольств Італії, Казахстану, Німеччини, США та представництва Організації Об'єднаних Націй в Україні. Адже не завжди побачиш дипломатів не у строгих ділових, а у спортивних костюмах. Вітчизняних учасників представляла, зокрема, і збірна «Голосу України». На жаль, поступившися в запеклому двобої своїм співвітчизникам з рахунком 2:1, наша команда вибула з подальшої боротьби.

А сильнішими виявилися іноземці — команди посольства Італії та представництва ООН. Саме вони 27 січня зустрічатимуться з переможцями іншої підгрупи — командами Київської міськдержадміністрації та рекламного агентства «Сенс».

Фото Сергія КОВАЛЬЧУКА.

Оголошення

Балансовий звіт
АБ «Морський» м.Севастополь на 01.01.2002 р.

(тис. грн.)

Рядок	Найменування статті	01.01.02	01.01.01
	АКТИВИ		
1	Кошти та залишки в НБУ	11424,9	2302,9
2	Казначейські та інші цінні папери, що рефінансуються Національним банком України, та цінні папери, емітовані Національним банком України	0	0
3	Кошти в інших банках	9922,0	127,8
4	Цінні папери на продаж	0	0
5	Кредити та заборгованість клієнтів	24552,3	21671,4
6	Інвестиційні цінні папери	23,5	22,5
7	Довгострокові вкладення до асоційованих компаній і дочірніх установ	0	0
8	Основні засоби та нематеріальні активи	7165,9	6850,5
9	Чисті нереалізовані доходи від похідних фінансових інструментів	0	0
10	Нараховані доходи до отримання	2074,9	751,6
11	Інші активи	262,7	186,6
12	**Усього активів**	55426,2	31913,3
	ЗОБОВ`ЯЗАННЯ		
13	Кошти банків	911,0	26,0
14	Кошти клієнтів	31669,8	8566,3
15	Інші депозити	0	0
16	Боргові цінні папери, емітовані банком	0	543,6
17	Чисті нереалізовані витрати від похідних фінансових інструментів	0	0
18	Нараховані витрати до сплати	31,5	39,4
19	Інші зобов'язання	159,7	9,8
20	**Усього зобов`язань**	32772,0	9185,1
	ВЛАСНИЙ КАПІТАЛ		
21	Статутний капітал	14852,3	14852,3
22	Капіталізовані дивіденди	0	0
23	Акції, що викуплені в акціонерів	0	0
24	Емісійні різниці	0	0
25	Резерви	305,2	265,0
26	Переоцінка основних засобів і нематеріальних активів	5581,3	5582,5
27	Нерозподілений прибуток	1915,4	2028,4
28	**Усього власного капіталу**	22654,2	22728,2
29	**Усього пасивів**	55426,2	31913,3

Голова правління **С.В.Бородін**
Головний бухгатер **Г.Б. Войтович**

Звіт про прибутки та збитки
АБ «Морський» м.Севастополь на 01.01.2002 р.

Рядок	Найменування статті	(тис. грн.)
1.1	Процентний дохід	4934,1
1.2	Процентні витрати	2046,0
1	**Чистий процентний дохід**	2888,1
2.1	Комісійний дохід	1114,9
2.2	Комісійні витрати	129,1
2	**Чистий комісійний дохід**	985,8
3	Дивідендний дохід	0
4	Чистий торговельний дохід	723,2
5	Прибуток/збиток від інвестиційних цінних паперів	0
6	Прибуток від довгострокових вкладень в асоційовані компанії й дочірні установи та інших інвестицій	0,3
7	Інший операційний дохід	29,0
8	**Операційний дохід**	4626,4
9	Загальноадміністративні витрати	1815,0
10	Витрати на персонал	716,0
11	**Прибуток від операцій**	2095,4
12	Витрати на безнадійні та сумнівні борги	1716,9
13	**Прибуток до оподаткування**	378,5
14	Податок на прибуток	333,7
15	**Прибуток після оподаткування**	44,8
16	Непередбачені доходи/витрати	0
17	**Чистий прибуток/ збиток банку**	44,8

Голова правління **С.В. Бородін**
Головний бухгалтер **Г.Б. Войтович**

Господарський суд Дніпропетровської області (49600, м. Дніпропетровськ, вул. Куйбишева, б.1а) 11.10.2001 р. по справі № Б15/137/00 постановив визнати ВАТ «П'ятихатський агросервіс» (52100, Дніпропетровська обл., м. П'ятихатки, вул. Робоча, б.2; код за ЄДРПОУ 00903086) банкрутом і відкрити ліквідаційну процедуру.

Ліквідатором призначено Гришина М. А. (ліцензія № 047924). Тел./ф.: (0562) 37-23-84.

Господарський суд Київської області (01033, м. Київ, вул. Жилянська, 58-б) порушив справу № 6/2б-2002 про банкрутство Орендного підприємства «Васильківський завод продтоварів» (код ЄДРПОУ 00378514, Київська область, м. Васильків, вул. Шевченка, 15, п/р 26008213 у Васильківському відділенні АППБ «Аваль», МФО 321994).

Розпорядником майна призначено арбітражного керуючого Колосінського І. А., ліцензія серії АА № 249638 від 19.10.2001 р. (тел. 249-35-83).

Письмові заяви кредиторів та заяви санаторів приймаються в місячний термін з дня публікації.

Дочірнє підприємство споживчого товариства «**Барвінок**» КОД ЗКПО 30835917, юридична адреса: 07800, Київська обл., смт Бородянка, вул. Леніна, 361 оголошує про свою ліквідацію. Претензії приймаються протягом двох місяців. Тел.(04477) 5-27-60.

Господарський суд м. Києва (01030, м. Київ, вул. Б. Хмельницького, 44-В) порушив справу № 23/704 про банкрутство ЗАТ «Троянда», м. Київ, вул. Козача, 120/4, код ЄДРПОУ 00306911, п/р 2600220012 в ОПЕРУ АКБ «Укрсоцбанк», МФО 300023.

Розпорядником майна призначено Петренка В. А., ліцензія № 047838 від 16.10.01 р.

Заяви кредиторів та санаторів приймаються протягом місяця з дня публікації оголошення за адресою: 02125, м. Київ-125, а/с—46, Петренко В. А.

Спільне українсько-німецьке підприємство з іноземною інвестицією у формі Товариства з обмеженою відповідальністю «**Мега Моторс**» (код ЄДРПОУ 21646686) повідомляє про свою перереєстрацію у Товариство з обмеженою відповідальністю «Мега Моторс».

Запорізький науково-дослідний центр по раціональному використанню паливно-мастильних матеріалів в сільськогосподарському виробництві,
ідентифікаційний код 24904551, зареєстрований Запорізькою міською Радою за № 641-р від 14 квітня 1997 р. повідомляє про свою ліквідацію. Претензії приймаються протягом 2-х місяців за адресою: 69000, м. Запоріжжя, вул. Лермонтова, б. 21, тел: 33-21-35.

Господарський суд Київської області (01033, м. Київ, вул. Жилянська, 58-б) порушив справу № 5/2б-2002 про банкрутство ВАТ «Гайшинська птахофабрика» 08400, Київська область, Переяслав-Хмельницький район, с. Гайшин, вул. Жовтнева, 16, код ЄДРПОУ 00852275, Р/р 26004200017001 в АПБ «Україна» Переяслав-Хмельницьке від. МФО 321273.

Розпорядником майна призначено арбітражного керуючого Рамазанова Сіражутіна Гаджимагомедовича, ліцензія серії АА № 047813 від 18.10.2001 р., тел. (044) 566-66-58.

Письмові заяви кредиторів та можливих санаторів направляти в місячний термін зі дня публікації до Господарського суду Київської обл.

Австрійці остаточно «взяли» Раду Європи

(Початок на 1-й стор.).

Не дивно, що на першій у ролі президента ПАРЄ прес-конференції на запитання «ГУ» щодо відносин України і асамблеї Пітер Шідер виокремив такий їхній аспект: «З Україною ми мали дискусії щодо того, який інституційний баланс повинен бути за сучасної демократії, наскільки міцним має бути президент і де є кордон між міцним президентом і президентом-диктатором. Як свідчить досвід деяких країн, дуже часто поняття «міцна людина» сусідує з диктатурою. І тому під час дружніх і відвертих дискусій ми маємо розмірковувати: наскільки міцними мають бути президент, виконавча влада і парламент. Ми повинні визначати: чи достатньою є роль парламентаріїв у державі? Ми відкриті для дискусії, і її не слід розглядати як боротьбу з якоюсь державою чи інституцією в цій державі. Це є прагнення до діалогу і до демократичнішої системи. І в цьому ми сподіваємося досягти розуміння з Україною та іншими державами».

— За моїми спостереженнями, Пітер Шідер завжди мав власну точку зору і є принциповою людиною, — так прокоментував «ГУ» обрання нового президента ПАРЄ глава української делегації Борис Олійник. — Він динамічний, але не істерик. Думаю, Шідер не гнутиме шиї перед нашим старшим американським братом, і це непогано.

Член української делегації Василь Костицький вважає: «Обрання пана Шідера відображає дві тенденції в сучасній європейській політиці. По-перше, зміцнення ролі та впливу Німеччини і Австрії, тобто німецькомовних держав. По-друге, політику Європи на збереження певного балансу політичних сил. У цій ситуації кандидатура нейтральної Австрії видається найвдалішою. Обрання Шідера — це також відповідь тим, хто намагався розіграти карту внутрішніх проблем австрійців, що мали місце свого часу».

Учора ПАРЄ рекомендувала Комітету міністрів прийняти до лав організації Боснію та Герцеговину. Отож ця держава стане 44-м членом Ради Європи. Інша новина: члена української делегації Сергія Головатого обрано главою Регламентного комітету ПАРЄ.

Анатолій МАРЦИНОВСЬКИЙ.

Страсбург.

Танки, кров і запитання без відповідей

Учора ізраїльська армія почала залишати свої позиції у палестинському місті Тулькармі. Проте воно, як і раніше, повністю блоковане. У результаті 30-годинної окупації міста майже 20 підозрюваних у причетності до терактів було заарештовано, двох осіб убито, кілька дістали поранення. Введення військ до Тулькарма стало наймасштабнішою операцією, проведеною ізраїльською армією від моменту початку конфлікту, що триває вже 16 місяців. Ізраїльські військові проводили в будинках обшуки, затримували палестинців. Використовуючи гучномовці, ізраїльтяни наказали мешканцям не залишати своїх домівок. Під час акції солдати зайняли кілька будівель, зокрема й віллу мера, піднявши над ними ізраїльські прапори.

Інша група ізраїльських танків під прикриттям вертольотів та в супроводі піхотних частин зайняла околиці міста Наблуса. Палестинські джерела стверджують, що внаслідок перестрілок було вбито п'ятьох мешканців міста. Після проведення каральних акцій бронетехніка почала залишати і це містечко.

Ізраїль заявляє, що вторгнення танків — продовження операцій у відповідь на теракт, учинений в ізраїльському місті Хадера палестинським бойовиком-камікадзе. За даними ізраїльських військових, їхні підрозділи спецпризначення, здійснивши «точкові вбивства», знищили у вівторок у Наблусі п'ятьох бойовиків, підозрюваних у приналежності до терористичного угруповання ХАМАС. А нічний рейд було проведено «з метою припинити роботу підпільної фабрики з виробництва гранат, що їх використовують під час нападів на мирне населення». Керівництво ПА, за заявою Ізраїлю, заздалегідь сповістили про підготовку операції.

Проте Генеральний секретар ООН Кофі Аннан був, м'яко кажучи, не в захваті від дій ізраїльських військ. Як сказала представник Аннана, Генсек укотре повторив: він переконаний у тому, що розв'язання палестино-ізраїльського конфлікту не може бути досягнуто з допомогою сили. А як щодо вияву слабкості?

На думку деяких аналітиків, погрожуючи відставкою та розмірковуючи про власну готовність «піти із життя, як належить шахідові», Ясір Арафат чекає, що «світова громадськість проситиме його залишитися і не віддавати Палестину на волю ХАМАС». Як поводитиметься палестинський лідер далі? Які кроки зроблять його союзники і противники? Відповіді на ці запитання, очевидно, буде дано найближчим часом. Обстановка надто вже загострилася.

Яна СТАДІЛЬНА.

Москва стане ще «гостинніша»

Москву незабаром закриють для терористів і... іногородніх, а отже, і для дешевої робочої сили з країн СНД, зокрема й України.

Підсумком спільного засідання колегії МВС та московського уряду, що відбулося минулого тижня, стало рішення, як висловився мер Москви Юрій Лужков, про «посувоління процедури реєстрації прибулих». Як з'ясувалося, непрошені гості російської столиці скоюють близько 40 відсотків злочинів. Шеф московської міліції генерал Володимир Пронін зажадав від столичних законодавців зробити «менш прозорими столичні межі», а керівник столичної ФСБ генерал Володимир Захаров закликав усіх «не розслаблятися, бо в Москві — висока небезпека застосування злочинцями хімічної та біологічної зброї».

Боротьба Юрія Лужкова з «порушниками реєстраційного режиму» Москви має давню історію. Спочатку московський уряд ухвалив закон про реєстрацію тих, хто приїздить до столиці Росії. Цей закон регламентував кожний крок іногороднього та іноземця після того, щойно він сходив на перон вокзалу і ступав на святу московську землю. Потім московська Дума запропонувала вішати на груди приїжджих «індивідуальний ідентифікаційний знак», який «візуально» допомогі би вартовому порядку одразу визначити національність і громадянство пішохода чи пасажира міського транспорту.

На українського обивателя, який побажав заробити в Москві кілька сотень доларів, чекають значні випробування. Є велика небезпека двітри доби провести у «мавпятнику» районного відділення міліції. Потім накладуть штраф і вимагатимуть негайно пройти всю процедуру реєстрації. Для цього треба знайти москвича, котрий погодився б тимчасово зареєструвати майбутнього роботягу на свою домашню адресу, а тоді вже «гість столиці» самостійно пройде пекельні муки ЖЕКів, паспортних столів з величезними чергами та поборами. Найцікавіше, що прибулі, за словами міліцейського начальства, «штовхають міліціонерів на злочинний шлях одержання хабарів». Відкупитися можна від будь-якого міліціонера за 100—200 рублів, щоправда, це не гарантує, що на наступній станції метро не з'явиться ще один вартовий режиму реєстрації.

В інтерв'ю «ГУ» Олег і Слава з Коростеня, які побажали, щоб їхні прізвища не називали, розповіли, що працюють у військовій частині, котра підпорядкована Міністерству внутрішніх справ: «Ми робимо косметичний ремонт будівель і споруд. Живемо в казармі, харчуємося в солдатській їдальні, за паркан нас не випускають. Якось пішли подивитися на Червону площу і наразилися на міліціонерів, і наше начальство пригрозило вигнати нас з роботи».

Найбільше працює українців на будівництві заміських дач у Підмосков'ї. Жодних трудових угод з роботодавцями, звісно, немає, і частогусто через два-три місяці на місце роботи «випадково» навідуються міліціонери, всіх затримують і, зрештою, за злісне порушення реєстраційного режиму депортують із Росії.

Хоча уряд російської столиці може похвалитися тим, що із сімнадцятьма регіонами України має угоди про торговельно-економічне партнерство, проте жодної нормативної юридичної бази, яка регулювала б зобов'язання і відповідальність Москви та іноземного «арбайтера», немає. Для того, щоб отримати офіційний дозвіл на роботу в Москві, потрібно пройти міграційного управління МВС РФ.

У офіційних Москви та Києва не доходять руки до розв'язання цієї непростої проблеми, а маленький штат консульства Посольства України в РФ не в змозі захистити від московської міліцейської сваволі своїх співвітчизників, які працюють у Білокам'яній.

Світлана ФІЛІМОНОВА.

Москва.

Від редакції: *щодо «ідентифікаційних знаків» на грудях, то до Лужкова це робили лише Адольф Гітлер стосовно євреїв і рух «Талібан» стосовно індусів. А з «мавпятника», за свідченнями наших колег-журналістів, маючи некавказьку зовнішність і пристойний вигляд, вдається вийти, купивши вартовим порядку ящик пива. З огляду на все викладене вище можна з оптимізмом дивитися у новий рік — Рік України в Росії. Втім, як нещодавно зазначив посол РФ в Україні Віктор Черномирдін, вибачаючись за брутальне поводження персоналу одного зі столичних готелів щодо артистів хору ім. Г. Верьовки, «Москва — це ще не вся Росія».*

 Хроніка. Факти. Події

Кабул

Комітет сформовано

Представники ООН спільно з афганською владою сформували комітет, який займеться підготовкою ради афганських старійшин Лойа Джирга. Після узгодження кандидатур у списку, до якого спочатку входило 50 імен, залишилася 21 особа. Підготовка до проведення ради надто утруднена численними внутріафганськими суперечностями.

Токіо

Афганістану виділять 4,5 мільярда

На конференції з відбудови Афганістану вирішено зібрати понад 4,5 мільярда доларів. У заключному комюніке сказано, що майже 2 мільярди доларів від загальної суми виділять уже цього року, щоб розпочати необхідну програму з відбудови країни після двадцятирічної війни. Агентства з надання допомоги висловили занепокоєння, що деякі країни можуть поставити умови стосовно того, як і де конкретно їхні пожертвування мають бути витрачені.

Відень

Австрійці проти чеської АЕС

Майже 15% австрійських громадян підписали ініційовану ультраправою Партією свободи петицію проти чеської атомної електростанції у Темеліні, що за 60 кілометрів від австрійського кордону. Ця неофіційна петиція закликає накласти вето на вступ Чехії до ЄС, поки Прага не закриє станцію. Зі свого боку, Чехія заявляє, що АЕС у Темеліні безпечна, а єдина мета петиції — перешкодити вступу країни до Євросоюзу.

Женева

Заморожено рахунки екс-президента

У Швейцарії заморожено банківські рахунки колишнього президента Аргентини Карлоса Менема. Про це повідомив женевський прокурор Бернар Бертосса. За його словами, рахунки на загальну суму 10 мільйонів доларів блоковано в рамках операції, що має на меті знайти гроші, отримані незаконним шляхом високопоставленими аргентинськими політиками.

Каракас

Обвинувачення в корупції

Венесуельська опозиційна партія «Рух за соціалізм» висунула проти президента Венесуели Уго Чавеса обвинувачення в порушенні Конституції країни. Лідери партії стверджують, що Чавес використовував громадські кошти для фінансування своїх політичних програм. Його також обвинувачують у «публічних погрозах засобам масової інформації, підбурюванні до насильства та сприянні процвітанню корупції». Якщо громадський прокурор Ісайя Родригес визнає обвинувачення обгрунтованими, Чавес може постати перед судом.

Делі

Поліція готова до боротьби

Поліцію індійської столиці було приведено в стан бойової готовності після того, як невідомі озброєні особи напали на американський інформаційний офіс у Калькутті. У результаті нападу вбито чотирьох поліцейських і ще щонайменше 14 осіб поранено.

Москва

ТБ-6 позбавили ефіру

Учора припинено мовлення російського телеканалу ТБ-6. Його генеральний директор Євген Кисельов в ефірі радіостанції «Эхо Москвы» повідомив, що в апаратних ТБ-6 в Останкіно від'єднали електрику, а в кімнатах співробітників — телефони, Інтернет і доступ до стрічок інформаційних агентств. Кисельов заявив, що, на його думку, ситуація нагадує телевізійний переворот. А за словами заступника керівника апарату уряду Росії Олексія Воліна, «в уряді не бачать жодного політичного підгрунтя» у зв'язку з відключенням каналу.

За повідомленнями кореспондентів «ГУ» та зарубіжних інформагентств.

Фото АП.

Лижна наука — від ялинки до чайника

(Початок на 5-й стор.).

Однак зимового сезону в Славському доводиться платити за все: і за притулок, і за харч, і за вино, і, звичайно, за набір послуг гірськолижного сервісу. Пара лиж з чоботами і палицями у тимчасове користування в численних пунктах прокату стане у середньому в 20—25 грн. на добу. Додайте ще пару гривень, і вас з усім спорядженням місцеві візники: хто на гужовому транспорті, хто на автомобільному, — підвезуть до підніжжя гір. У Славському їх кілька — Політех (навчальна база для гірськолижників-початківців), Тростян (для професіоналів) і Погар (стрімкий спуск з підйомником, котрий нещодавно відкрився).

Автор цих рядків визнає себе «чайником» у гірськолижному спорті, отож місцем подальшого опису принад ковзного відпочинку обрано гору Політех.

Поклавши на плечі лижі і палиці і взувши ноги в «іспанські чобітки» (саме це порівняння спадає на думку, коли твоя нога, звикла до м'якого цивілізованого взуття, опиняється в жорсткому полоні литих лижних чобіт), видираюся на гору. Назустріч летять, хто як може і вміє, колеги-лижники: хто у супроводі інструктора (20 гривень на годину), хто за принципом «бачу ціль, не помічаю перепон».

Біля мене несподівано і дуже своєрідно (на «п'ятій» точці) гальмує один такий колега.

— Де тут початківці катаються? — питаю в бородатого юнака, який впав до моїх «іспанських чобіток».

— А що, не видно? — посміхаючись, відповідає він. — Траса для «чайників» першого дня проходить від тієї до тієї ялинки, — уточнює гірськолижний піонер і котиться далі.

Похвалитися особистими успіхами на горі того дня не можу — трохи шкода себе, але ще більше ялинку. «Чайники» (і я не виняток) дуже полюбляють під ними гальмувати. Витягати з-під колючих гілок того, хто в'їхав не туди, збігається вся гірка, отож «від ялинки до ялинки»...

Другого дня опановування гірськолижної науки індивідуальна лижня початківця подовжується від ялинки до чайника. Біля підніжжя Політеха розташувалися місцеві представники малого бізнесу. Тут жваво торгують шашликами, варениками, грибною юшкою, бутербродами, чаєм, кавою, горілкою. Але головний напій гори — гаряче вино за 2,5 грн. скляночка. Щоправда, іноді ця рідина може нагадувати щось солодке, зафарбоване марганцівкою, але ж — гаряче, а, як відомо, гаряче несмачним не буває. Та ще й на морозі.

Однак на Політеху новачкові мерзнути нема коли: поїхав, упав, піднявся. І все з початку. Так, сходити до стартової ялинки доводиться пішки в «іспанських чобітках» — до підйомника (а їх тут два) треба ще докотитися. Отож склянку гарячого вина багато початківців-підкорювачів гірських горбочків вважають своєрідним призом за пережите. Зумів доїхати без втрат до чайника з вином — піднеси сам собі склянočку... Мабуть, тому початківців лижники тут називають «чайниками». Є ще одна версія цього визначення: першопрохідники гірськолижної траси полюбляють фотографуватися у позі чайника, відставивши одну руку вбік, мовляв, «ох, дивіться який я хвацький!»

Постійні снігові ванни, забиті місця і синці надвечір здаються дрібницями порівняно з тією порцією адреналіну і позитивних емоцій, якими безоплатно винагороджує тебе гора. На п'яту годину все лижне братство Політеху — і «чайники», і «підйомники» —починає стікатися до підніжжя, де на нього вже чекають екіпажі «візників».

Стомлені, але щасливі, вони роз'їжджаються до місць свого тимчасового притулку, хто на бази, хто до сільських хат. А через кілька годин людей у знайомих за Політехом лижних комбінезонах можна побачити в маленьких барах селища. Чесно кажучи, вечорами на цьому «гірськолижному курорті» нуднувато. Ті, хто ще в змозі триматися на ногах (після відпускного дня, проведеного в обіймах «іспанських чобітків» і чайників), ідуть танцювати на дискотеку до місцевого Будинку (аж ніяк не культури)... побутових послуг. А більшість лижників із досвідом у один-два дні, зазвичай, насолоджуються «крепатурою» в домашніх умовах. Дехто при цьому присягається, що перекваліфікується на саночників.

А зранку знову линуть дзвони місцевої церкви, і починається новий день лижної відпустки. Незбагненна сила завзяття тягне тебе на гору, а лижні чоботи вже здаються м'якішими за капці, і в них дуже зручно їздити «плужком»... Якщо ти прокинувся з цим відчуттям, отже, час штурмувати вершину. Підйомник за 1,5—2 гривні до твоїх послуг.

Докладу всіх фізичних та моральних зусиль, щоб наступного сезону написати репортаж з гори Тростян, стоячи на лижах.

А поки що «чайник» — Ольга ВІТЕР.
Фото Романа ШИШАКА.

Сольник до Дня святого тезка

Концерти

У солістки Національної опери України Валентини Степової нормальних свят — з безкінечними готуваннями, гостями, відсипаннями за весь минулий рік — так і не було. Точніше, потрохи цього всього спостерігалося у Валентининому січневому житті, але, так би мовити, за скороченим графіком. Сольний концерт на престижній сцені палацу «Україна» — це не жарти. І Валентина відчайдушно готується до такого. А намічено його на 13 лютого. До речі, це переддень свята всіх закоханих — Дня тезка оперної діви — Святого Валентина. Концерт не буде одноманітним: артистка покаже себе в різних жанрах та амплуа.

Звичайно, щоб бути у формі, вокалістці треба систематично з'являтися в оперних виставах. У перші дні нового року народна артистка України Валентина Степова повноводо, пристрасно відспівала партію Віолетти у «Травіаті» Дж. Верді (на знімку). І це при тому, що Валентина вже не була Віолеттою аж два роки.

Ніла ІВАНЕНКО.
Фото з архіву «ГУ».

Свято для принца Орлеанського

У самісінькому центрі Львова, поміж двома театрами, знайшов прихисток ресторанчик «Оселя» — галицький за інтер'єром, стравами, музикою, родинний за духом, обслугою. В святкові дні і в будень тут свято для душі і принцу Орлеанському, і закоханим...

«Оселю» з любов'ю облаштувала її господиня — Олеся Гайовишин. Вона зібрала ті дари ланів та старовинні ужиткові речі, що, за її глибоким переконанням, несуть позитивну енергію. Тут і велетенські гарбузи, і віночки цибулі, часнику, кукурудзи, і букети засушеного зілля. Приміщення стилізоване під українську хату: старі дубові двері (1805 року), образи, рушники, кожухи... Чудові музики — співак Любомир та скрипаль Ігор виконують лише українську музику, дізнавшися попередньо про уподобання гостей. Доводиться «Оселі» проводити звичаєвий «лікнеп» (наприклад, молодим під час весілля стелять кожуха). Сюди приходять обідати й українські туристи із Канади і Америки. Бо саме тут — оригінальні і недорогі страви старовинної української кухні, яка дає величезні можливості для фантазії: можна скуштувати страв за рецептами від Ольги Франко, Дарії Цвек. Та й меню цікаво почитати — як посібник із українознавства. Кожна сторінка починається цитатою «Енеїди». Наприклад:

Баранів тьма була варених,
Курей, гусей, качок печених,
Досита щоб було всім їсть...

У цьому ресторані новорічне свято — тепле і родинне. Таке, що не спустошує гаманець. Гості Львова, які хочуть відчути неповторний колорит міста і гостинність львів'ян, обирають «Оселю». А вечір, проведений тут при свічках, запам'ятається їм назавжди...

Оксана ТЕЛЕНЧІ.

Львів.

Благодійництво

Коляда на колесах

Мелодія «Зорепаду» обтрусила на подвір'ї Кам'янець-Подільського навчально-виховного комплексу з центром реабілітації для слабкозорих дітей щедрий іній з дерев. І разом з ним до ніг дітвори впала справжня, давно вимріяна зоря. Новенька, блискуча, граціозна «Газель», оперезана подарунковими стрічками.

Мікроавтобус зупиняється в кінці шкільної лінійки, і з нього на подвір'я виплескує хвиля білих бантиків. За першими пасажирками з'являється президент ВАТ «Адамс», наш давній знайомий, друг і спонсор «Голосу України» Адам Яхієв.

Коли А. Яхієв почув від директора школи Алли Буданцевої про безнадійно поламану стареньку інтернатівську вантажівку, сказав:

— Знаєте, а я куплю вам машину. Бачив недавно на станції автосервісу гарні мікроавтобуси. Виберіть, який хочете, візьміть рахунок, а ВАТ оплатить.

— Досі не віриться, що це диво сталося, — сказала Алла Іванівна. — Тепер інтернатівцям, серед яких 75 інвалідів дитинства, 16 сиріт, понад півсотні учнів з багатодітних сімей, де майже всі вихованці — з малозабезпечених родин, стане доступнішим кожен історичний чи мальований куточок України, а, може, і світу. Та найпершою буде подорож на «Адамс», підприємство з європейськими стандартами якості.

Яблуко із зображеними на ньому всіма континентами — марка цього флагмана консервної промисловості України — знана і шанована у нас і за кордоном. Президент «Адамса», український чеченець Адам Яхієв одним із перших взявся відроджувати економіку незалежної України, доводячи світу, що наша держава може бути і самостійною, і заможною. Йому це вдалося! Окрім того, він ніколи не був байдужий до людської біди, допомагає родинам, сиротам, сприяє громадським організаціям, підтримує молодь.

Орден доброти приколює на лацкан піджака Адама Михайловича краща учениця Інна Попенко. Це найвища відзнака, бо рішення про її кавалера приймають самі діти.

Віра ШПИЛЬОВА.

Кам'янець-Подільський
Хмельницької області.

На знімку: президент ВАТ «Адамс» Адам Яхієв з директором школи Аллою Буданцевою.

Фото Станіслава СТОЯНОВСЬКОГО.

Редактор номера Віталій ЖЕЖЕРА.
Редколегія: Леонід БРОВЧЕНКО, Анатолій ГОРЛОВ, Віталій ЖЕЖЕРА, Іван ІЛЛЯШ, Людмила КОХАНЕЦЬ, Анатолій МАРЦИНОВСЬКИЙ, Світлана ПИСАРЕНКО, Віталій СУДДЯ.
Головний редактор Сергій ПРАВДЕНКО.

Свідоцтво про реєстрацію періодичного друкованого видання — КВ № 1 від 26.05.1994 р.
Газета виходить 5 разів на тиждень (крім неділі й понеділка) українською і російською мовами.
Передплатні індекси: для індивідуальних передплатників — 40224, для підприємств і організацій — 60955. Загальний тираж 159000.
Комбінат друку видавництва «Преса України». 03047, Київ-47, проспект Перемоги, 50.
Фотоформи виготовлено в КЦ редакції газети «Голос України».
Зам. 0311014. 1 2 3 4 5 6 7 8 9 0

Голос України
Газета виходить з 1 січня 1991 року.
Адреса редакції:
03047, Київ-47, вул. Нестерова, 4.
ТЕЛЕФОНИ: для довідок — 441-84-92;
телефакс — 224-72-54;
відділ реклами — 449-72-53, 441-89-34, 441-89-44;
телефакс — 449-85-62.
E-mail: mail@golos.com.ua — загальний
reklama@golos.com.ua — відділ реклами
let@golos.com.ua — відділ листів
foto@golos.com.ua — відділ ілюстрацій
Internet: http://uamedia.visti.net/golos

Засновник і видавець — Верховна Рада України